

Ὁ Γεώργιος διασκέδασαι ἑμῶς δὲν θέλει ἕλλη,
Τοῦ φθάν' ἐκείνη ποῦ τοῦ λέει ἀδελφική καρδιά.

Ἡ μάνα λείπει· καθ' αὐγὴ μόνιχο πάντ' ἀρίνει
Τὸ σπῆτι της, ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἔνοια καμμὶ δὲν ἔχει.
Καλὰ γνωρίζει πῶς, ἐνῶ ἐργάζεται ἐκείνη,
Ὁ Γεώργιος καὶ τὸ σπῆτι της καὶ τὸ μικρὸ προσέχει.

Κ' ἐκεῖνος ὀλομόναχος πάντα 'ς τὸ σπῆτι μένει.
Πλὴν μὲ χαρὰ 'ς τὸ πρόσωπο χαρὰ καὶ 'ς τὴν ψυχὴ,
Γιατὶ γλυκεῖα ἀνταμοιβὴ τὸ βράδου τὸν προσμένει,
Τῆς μάνας του τὸ φίλημα, τῆς μάνας τ' ἡ εὐχὴ.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑ Χ.

Εἰς τὴν Ἀνοξίην.

Φύσις θάλλουσα κ' ὥραία
τέρπεις πάντων τὴν ψυχὴν,
σὴ μαγευτικὴ σου θεά
βρίσκει τις ἀναψυχὴν.

Τίνος πλάσματος τοῦ κόσμου
δὲν εὐφραίνεται ἡ καρδιά,
ἐντὸς φύσεως εὐόσμου
μὲ γλυκεῖαν εὐωδίαν;

Τίς δὲν τέρπεται στὸν ἦχον
τῆς φωνῆς τῆς ἀηδόνας,
κ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν καλύκων
μυροβόλων τοῦ λειμῶνος;

Τίς τὴν φύσιν δὲν θαυμάζει,
στῆς ἀνοξέως τὰ κάλλη
καὶ τὸν Πλάστην δὲν δοξάζει
ποῦ τὴν φύσιν περιβάλλει;

Στῆς ἀνοξέως τὰ κάλλη,
τὴν χαρὰν καὶ εὐτυχία
βρίσκω σὰν μὲ περιβάλλει
φύσις θάλλουσα κ' εὐδία.

Οἱ ἄγροί σὰν πρασινίζουν
κ' εἶν' τὰ δένδρα ἀνιψιμένα,
κ' εὐωδίαν σὰν σκορπίζουν
τ' ἄνθη ὅλα μυρωμένα,

Ὅλη τότε χαίρ' ἡ φύσις,
ὅταν ἴδῃ τὴν μορφή σου,
σὰν ἐρῆς νὰ τὴν στολίσῃς
μ' ἄνθη κ' ἴα παραδείσου.

Ὅταν βλέπω τὰ τερπνά σου
τὰ μαγευτικὰ σου κάλλη,
τὴ στολὴ τὴν ἀνθηρά σου,
τότε ἡ καρδιά μου πάλλει.

Ὁ Θεὸς τί ἔχει πλάσει
τὴν στιγμήν αὐτὴν θαυμάζω.
Βλέπω γύρω μου τὴν πλάσι
καὶ τὸν Πλάσαντα δοξάζω

Καὶ ἐνῶ ἐσὲ θαυμάζω,
Διατὶ ἡ εὐτυχία
αὕτη τότε ἀνακράζω,
νὰ μὴ εἶναι αἰώνια;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

Ο ΜΑ-ΓΟΣ.

Μᾶς ἦλθε πάλ' ὁ Μάτος μᾶς ἐπισκέφθη πάλιν
κ' ὄλοι ἀμέσως τρέξαμεν εἰς τὴν τερπνὴν τ' ἀγκάλην
δρέποντες τὰ πολύτιμα καὶ μυροβόλα ῥόδα.

Εἰς τὰς κοιλάδας βαίνομεν μὲ εὐχαρίν τὸν πόδα.

Ἡ πρόσιος τῆς γῆς σινοδὸν μ' ὄλας τὰς ποικιλίας
εὐχαριστεῖ γέρονος παιδιὰ κ' ὄλας τὰς ἡλικίας,
ἡ δὲ λιγύφθογξ ἀηδῶν ἐκπέμπει γλυκὸν στόνον
τὰ πρωῖνά της ἄσματα ἐν μέσῳ τῶν ἀνθῶνων,
δι' ὧν καταευχαριστεῖ τοὺς ἐπισκεπτομένους
καὶ χάριν τῆς πρωτομαγιάς ἐκεῖ εὐρισκομένους.

Τὰ ἄνθη τῆς ἀνοξέως πληροῦσιν εὐωδίας
καὶ ἡ ψυχὴ μας τέρπεται στὴν αὐρα τῆς πρωΐας·

Τίς ἔμῳς ταῦτα συντηρεῖ ἐν τόσῃ ποικιλίᾳ
καὶ τίς διέπει ὅλ' αὐτὰ ἐν τόσῃ ἀρμονίᾳ;

Εἶν' ὁ οὐράνιος Πατὴρ ὅστις μᾶς διευθύνει
κ' ἀεῖποτε τὰς θλίψεις μας δι' ἀγαθῶν ἡδύνει
εἰς τοῦτον ἅς προσφέρωμεν μὲ πᾶσαν προθυμίαν
μὲ πᾶσαν εὐχαρίστησιν ὅλην μας τὴν καρδίαν,
καὶ τοῦτο δι' ἀντάλλαγμα τῶν τόσων ἀγαθῶν μας
εἰς δεῖξιν τῆς ἀγάπης μας στὸν Πλάστην καὶ Θεὸν μας.

ΝΙΚ. Κ. ΜΠΕΛΛΑΡΗΣ.

— **Εὐθηνὸν καὶ ὁμῶς τελεσφόρον φάρμακον** (ιατρικόν) κατὰ τῶν διαλειπόντων πυρετῶν ἰδίως τῶν χρονίων. Λάβε λεμόνιον νωπὸν καὶ κόψε αὐτὸ εἰς τρία κομμάτια συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ φλοιοῦ· θέσον αὐτὰ κατόπιν εἰς ἀγγεῖον πῆλινον ἀμεταχείριστον, καὶ πρόσθεσον τρία ποτήρια κοινὰ ὕδατος, βράσον ἐπειτα τὸ μίγμα ἕως οὗ μείνη ἐν ποτήριον, καὶ στράγγισον τὸ ὑπόλοιπον διὰ λινοῦ ὑφάσματος θλίβων συγχρόνως τὰ κομμάτια τοῦ λεμονίου. Ἄφησε δὲ τὸ οὕτως ἀποκτηθὲν ρευστὸν μέχρι τῆς πρωΐας, τότε δὲ πῖε αὐτὸ διὰ μιᾶς πρὸ τοῦ προγεύματος.

Τοῦτο ἐπανάλαβε ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἐβδομάδας καὶ ἔσο βέβαιος, ὅτι ὄχι μόνον ἀπὸ τοῦ νὰ προσβληθῆς ἀπὸ διαλείποντα πυρετὸν θὰ σὲ προφυλάξῃ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἤδη ὑπάρχοντα θὰ θεραπεύσῃ.

— Κατὰ τὰς δημοσιευθείσας στατιστικὰς αἰ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς παρήγαγον πέρυσι 1,456,161,000 κοιλὰ δημητριακῶν καρπῶν ἀξίας 3,500,000,000 φρ.! Εἰς ὀλίγα ἔτη ἡ Ἀμερικὴ θὰ προμηθεύῃ ὀλόκληρον τὸν κόσμον μὲ ἄλευρα!

— **Ἀξίεραστος θάνατος.** Σκωτὸς τις ἱεροκῆρυξ ἐπρογεύετο μίαν πρωΐαν μετὰ τῆς λοιπῆς οἰκογενείας του. Ἀποῦ δὲ ἔφαγεν ἐν ὧν βραστόν, τὸ ὁποῖον ἡ θυγάτηρ του εἶχεν εἰτοιμάσει, ἐστράφη πρὸς αὐτὴν καὶ εἶπε, «Νομίζω ὅτι ἔχω ὄρεξιν δι' ἐν ἀκόμη ὧν. Ἐτοιμάσε με παρακαλῶ, ἐν ἀκόμῃ.»

Μόλις ὁμῶς ἡ θυγάτηρ ἐσηκώθη ἐκ τῆς τραπέζης, ὁ πατὴρ ἠσθάνθη ὄξυν πόνον εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ἐφώνησε, «Στάσου, θυγάτηρ, στά-